

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Tisti, ki je drevesa zasadil in gojil na tuji zemlji, je tudi njih dejanjski posestnik.

(Motenje posesti.)

Podobčina L. poseduje pašnik, na kateri je I. H. pred večimi leti posadil 33 vrb in 8 orehov. To drevje je vedno užival.

Ko so bile volitve v odbor te podobčine, so udeleženci poudarjali, da mora I. H. odpraviti to drevje, in ker tega ni storil, so občani z načelnikom gospodarskega odbora te občine vred dné 14. decembra 1887 posekali in na javni dražbi prodali drevje, denar pa je spravil načelnik gospodarskega odbora.

Zaradi tega dejanja vložil je I. H. tožbo de pr. 6 januarja 1888, št. 128, ne zoper podobčino, ampak zoper tiste, ki so se sekanja udeležili, in prosil, da se naj le-ti obsodijo radi motenja njegove zadnje dejanjske posesti.

Prvi sodnik je tožbo odbil in tožnika v troške obsodil iz nastopnih razlogov:

Po lokalnem ogledu je dokazano in od obeh strank priznано, da se je dne 14. decembra 1887 na občinskem pašniku posekalo in strani spravilo 33 vrb in 8 orehov. S pričami je pa dokazano, da je že več let sem te vrbe obsekoval in orehe otepal I. H., torej vrbe in orehe, ki so se posekali, užival. A iz tega še ne sledi, da je bil tožnik v zadnji dejanjski posesti teh dreves, kajti tožnik priznava, da je prostor, na katerem so stala drevesa, občinski svet, a ne njegova lastnina, da so torej drevesa, katera je on bil posadil na občinski svet, po določenih § 420 obč. drž. zak postala lastnina podobčine L. I. H., kateremu so natanko znane te razmere, moral bi dokazati, da je on z dovoljenjem in dopuščanjem občine obsekoval in otepal drevje; tega pa ni dokazal, pač pa so povedale priče, da so občani pri zadnji, predzadnji in pri prejšnjih volitvah sklepali, da ne bodo pustili I. H-u. še nadalje uživati ta drevesa, in da se drevesa morajo posekati; tudi so potrdile priče, da je I. H. vsaj enkrat bil pri tem sklepu navzočen ter da ni zoper njega protestoval. Iz tega sledi, da I. H. ni užival drevja z dovoljenjem občanov. Uvaževaje, da so se po izpovedbah prič sekanja

udeležili vsi podobčani, in da so le-ti posekano drevje na javni dražbi prodali ter da je denar spravil načelnik podobora; — uvaževaje torej, da se je posekalo vsled ukrepa gospodarskega odbora podobčine L. in da toženi, ko so drevje posekali, s tem niso tožitelja motili v njegovi posesti, temveč le zvrševali svojo lastninsko pravico; in poslednjič uvaževaje, da se tožitelj v teh razmerah ne more sklicevati na določila § 313 obč. drž. zak. in da zakon z dné 27. oktobra 1849, št. 12 d. z. ne varuje vsacega dejanskega stanja, ampak samo tisto posest, ki je utemeljena v § 313 obč. drž. zak., zahteva tožbe ni zakonito utemeljena in mora se odbiti.

Na priziv tožitelja je c. kr. nadsodišče v Gradci dné 6. junija 1888, št. 6062, po tožbi spoznalo in tožene v troške obsodilo — uvaževaje, da je pri razpravah o prepiru zaradi motene posesti ozirati se samo na dejansko posest ter na motenje te posesti in da se more večja pravica do posesti razpravljati le po rednem pravdnem potu; — uvaževaje, da je prvi sodnik po pravici dokazano smatral, da je tožnik že več let sem užival tistih 33 vrbovih in 8 orehovitih dreves, katera so stala na občinski „gmajni“ in katera so posestniki iz L. dné 14. decembra 1887 posekali in potem prodali; — uvaževaje, da se torej nikakor ne more pretresovati vprašanje glede lastnine imenovanih dreves, kakor je to storil prvi sodnik, in da se tudi na to ne more ozirati, je li tožitelj užival drevesa z dovoljenjem lastnikov občinskega pašnika „gmajna“, marveč že zadostuje samo to, da so dopustili mirno uživanje in da se mora tožitelj varovati v svoji dejanski posesti; — uvaževaje, da po pričah ni dokazano, da je gospodarski odsek podobčine L. ukrenil, posekati ta drevesa, ampak da se je posekalo le vsled dogovorov posameznih posestnikov, ki imajo pravico voliti gospodarski odsek, in da so se ti posekanja udeležili brez ukaza tega odseka in da je s tem odstranjen ugovor nepravdo toženih; — uvaževaje, da se iz izrazov tožitelja J. H., katere je ta storil proti volilcem, ki so mu pretili, da bodo posekali drevesa, ako jih bo užival še nadalje, in katere so priče tolmačile različno in sicer: „ako jih posekate, jih ne bodem več imel“ — „ako ste tako lačni, pa jih posekajte“ — „on jih bode vse eno obsekaval“ — „pojdite k vsem hudičem“ — „posekajte jih, če so vam tako na poti“ — ne more sklepati, da je posekanje dovolil in se torej posekanje mora smatrati le kot samovlastno — in naposled uvaževaje, da zaradi tega, ker postavljenje v prejšnji stan, čegar tudi ne zahteva tožitelj, že ob stvari sami ni možno, nikakor ni izključen sodni izrek, da je motenje dovršeno in da se ne sme vršiti v prihodnje.

Najviše sodišče je dné 5. septembra 1888, št. 9353, revizijski priziv toženih odbilo, — uvaževaje stvarne in zakonite razloge drugega sodnika in uvaževaje, da je dokazano znanje odbora za občinsko premoženje podobčine L. o tem, da tožitelj rabi v svoj prid na občinskem pašniku stoječa drevesa, ki so zdaj v pravdi; — uvaževaje, da se je tožitelju sicer prepovedalo to uživanje, a da se on ni uklonil tej prepovedi, temveč uživanje nadaljeval in se tako ohranil v zadnji dejanski posesti, da torej toženi v zmislu § 339. obč. drž. zak. niso bili opravičeni, samovlastno motiti to posest; — ter konečno uvaževaje, da je tožitelj opravičen, proti toženim postopati kot neposrednim motilem njegove posesti, če bi tudi bil gospodarski odsek posekanje teh dreves ukrenil in zvršitev določil, kar pa ni dokazano.

b) Pristojnost v malotnem postopanju tudi pri poškodovanji posestva, če se zahteva odškodovanja do 50 gld.

C. je posekal 11 hoj in delavci so mu od njlh napravili 67 kubičnih črevljev tramov.

Ker je G. odpeljal ta les, zahteva C. s tožbo in v malotnem postopanju odškodovanja po 23 kr. za črevljev lesa, vkupe 15 gld. 41 kr.

Sodnik za malotno postopanje je tožbeni zahtevi popolnem ugodil iz sledečih

razlogov:

Tožitelj je posekal v gozdu „Gmajna“ 14 hoj in delavci obtesali so mu jih v 67 kubičnih črevljev tramov. Tožitelj je tedaj v zmislu § 312 obč. drž. zak. omenjeni les prevzel v svojo posest.

Toženi je odpeljal les, ga prodal in skupilo pridržal. Tožitelj sedaj zahteva odškodovanje za odpeljani les in sicer za 67 kubičnih črevljev 15 gld. 41 kr.

Ker se zahteva določen znesek odškodovanja, je tedaj opravičeno malotno postopanje v zmislu § 1. zakona z dne 27. aprila 1873, št. 66 drž. zak.

Tožitelj je prevzel, kakor dokazano, posekani les v svojo posest in ga je tudi obtesanega imel v svoji lasti (§ 322 obč. drž. zak.). Tožitelj je pa tudi s pričami G. L. in C. L. dokazal, da se je svet, na katerem je stalo 11 posekanih hoj, zadnjih 40 let smatral kot delež njegovega gozdnega posestva, in tako je bilo opravičeno tožiteljevo

prepričanje, da je tudi les njegova lastnina. Njega je tedaj smatrati kot poštenega posestnika posekanega lesa (§ 326 obč. drž. zak.).

Ker pa samovlastno nikdo ne sme stopiti v posest, ki se mu odreka (§ 320 obč. drž. zak.), ker mora marveč samovlastni motilec v zmislu §§ 335 in 339 obč. drž. zak. poštemu posestniku povrniti vso provzročeno škodo, se je glede na to, da je tožitelj vsled odvetega mu obtesanega lesa poškodovan v svojem premoženju (§§ 1293 in 1295 obč. drž. zak.), moralo ugoditi tožbeni zahtevi. —

Toženi je vložil proti tej sodbi pritožbo ničnosti, naglašajoč, da svet, kjer so stale posekane hoje, je njegova lastnina in da zaradi tega ni pristojen sodnik v malotnem postopanju; pristojno bi le bilo realno sodišče.

C. k. višje deželno sodišče v G. je z odločbo z dne 9. novembra 1887 pod št. 12.257 zavrglo pritožbo ničnosti, ker tožitelj zahteva znesek denarja pod 50 gld., to pa utemeljuje pristojnost malotnega sodnika v zmislu § 1 zakona z dne 21. aprila 1873, št. 66 drž. zak., in glede na to, da zahteva tožbe tem manj spada pod realno sodno oblast, ker se zahteva le odškodovanje za nepravno odvzeti les, ki ga je posekal tožitelj.

---

c) Pristojnost v malotnem postopanju po § 1., št. 2, zakona z dne 27. aprila 1873, št. 66 drž. zak.

P. je privažal lesnemu trgovcu F-u. les po določeni ceni. F. je naštel P-u. 95 gld. denarja na roke; lesa, kakor pripoveduje, je prejel toliko, da je nepokrit ostal še znesek 36 gld. 25 kr., in zahteva s tožbo v malotnem postopanju, da mu pripelja toženi lesa za omenjeni znesek, ali pa da mu plača 36 gld. 95 kr. v gotovini.

Pri razpravi trdi toženec, da je pripeljal lesa za ves prejeti znesek v treh oddelkih, a tega zopet ne priznava tožitelj.

Vsled ugovora toženčevega, da v tem slučaju ni pristojen sodnik za malotno postopanje, ukrene in objavi sodnik ukrep, da se ne smatra pristojnega v smislu § 1., št. 1 zakona z dne 27. aprila 1873, št. 66 drž. zak., ker predmet pravdi ni znesek 36 gld. 25 kr., temveč znesek 95 gld., oziroma izročenje lesa, vrednega 95 gld.

C. k. višje deželno sodišče je vsled pritožbe ničnosti, ki jo je bil vložil tožitelj z odločbo z dne 18. januarja 1888, št. 587, ukrep prvega sodnika ovrglo uvaževaje, da tožitelj zahteva v tožbi

pripeljanje določene količine lesa ali pa platež zneska 36 gld. 25 kr.; uvaževaje, da alternativno zahtevani znesek denarja ne presega svote 36 gld. 25 kr. in da je glede na to v zmislu § 1., št. 2, zakona z dne 27. aprila 1873, št. 66 drž. zak., in z dne 1. marca 1876, št. 23 drž. zak. uporabno samo malotno postopanje in uvaževaje, da pristojnosti malotnega sodnika tudi ne nasprotujeta § 7. mal. post. in § 15. črka a) zak. sod. obl., ker se ne zahteva del 50 gld. presegajoče, še obstoječe terjatve.

d) Račun ne more biti predmet sekvestraciji, ker nima prometne vrednosti (§ 293 obč. sod. r.).

V pravdi trojice F., S. in N. zoper K. zaradi izročitve nekega računa zahtevajo tožniki sekvestracijo računa, zaradi katerega je vložena tožba.

C. k. okrajno sodišče na V. je z odlokom z dne 23. julija 1888, št. 4745 odbilo zahtevo, ker je procesualni pomen sekvestracije v zmislu § 293 obč. sod. r. ta, da se skrbi za prepirno stvar in da se jej v to postavi sekvester za čas pravde; ker nadalje mora prositelj tečasne naredbe dokazati, da bi toženec utegnil stvar za časa pravde prodati ali pa pripustiti, da se pokonča ali poškoduje; potem glede na to, da ta začasna naredba ni dopustna v drugih slučajih, ker je njen smoter edino le, obvarovati stvar vseh nezdod za pravde, torej tudi nedopustna takrat, če je toženec pretil vničiti stvar, katero ima v svoji moči in katera se ne nahaja v prometu, če preti torej, kakor tukaj, stvari pomenita nevarnost, a se ne more odvrniti vspešno s to naredbo.

Rekurz tožnikov je c. k. deželno višje sodišče v G. z odločbo z dne 22. avgusta 1888, št. 8539, odbilo ter potrdilo odlok prvega sodnika, in sicer glede na to, da more predmet sekvestraciji biti le stvar v pravnem pomenu, to je, gospodarsko blago, katero se nahaja v prometu in ima toraj prometno vrednost; da se to samo ob sebi razumeva iz določbe § 293 obč. sod. r., ki je po njej dovoliti sekvestracijo le takrat, kadar tisti, kateri jo zahteva, dokaže, da preti prepirni stvari ali pravici nevarnost, da jo bode toženec za časa pravde prodal ali pa pripustil, da se poškoduje, da bode torej njeno vrednost zmanjšal; in poslednjič glede na to, da nima račun prometne vrednosti,

ker se kot listina ne nahaja v prometu, in tedaj tudi stvar ni v pravnem pomenu, kakor ga imajo v mislih določbe II. dela obč. drž. zak.

Izvenredni revizijski rekurz tožnikov je c. k. najvišje sodišče z odločbo z dne 17. oktobra 1888, št. 12.120, zavrnilo, ker niso dani pogoji dvornega dekreta z dne 16. februarja 1833, št. 2593, zb. pr. zak.

Kazensko pravo.

a) Za računanje škode, nastale vsled dejanja, kaznjivega po § 1. zakona z dne 25. maja 1884, št. 78., drž. zak., odločilen je trenutek, v katerem se je doprineslo dejanje. Pogoj zastaranja.

S sodbo okrajnega sodišča v Litiji z dné 22. oktobra 1885, št. 6383 bil je Jožef V. obsojen, da mora plačevati od 27. julija 1885. nadalje za svojo nezakonsko hčer Julijano Z. mesečne alimentacije po 4 gld. in povrniti 13 gld. 27¹/₂ kr. pravnih troškov.

Višje deželno sodišče v Gradci znižalo je s sodbo z dné 25. februarja 1886, št. 2385 mesečno svoto na 3 gld., v ostalem pa potrdilo sodbo prvega sodnika.

Tekom apelacijskega postopanja prodal je Jožef V. s kupno pogodbo z dne 31. decembra 1885 svoje posestvo Antonu F. Zavoljo tega dejanja spoznalo je deželno sodišče v Ljubljani s sodbo z dné 17. maja 1888, št. 3673 Jožefa V. in Antona F. krivima pregreška po § 1. zakona z dné 25. maja 1883, št. 78. drž. zak. in sicer prvega kot neposrednega storilca, drugega kot sokrivca v zmislu § 5. kaz. zakona.

Vsled ničnostne pritožbe, oglašene od Antona F., spoznalo je najvišje sodišče s sodbo z dné 30. novembra 1888, št. 7889 oba obtoženca kriva le prestopka v zmislu navedenih zakonitih določil.

Razlogi:

Pritožba o ničnosti, katero je prijavil Anton F., se opira na ničnostne razloge § 281. št. 9. črka a) oziroma št. 10. in 9. črka b) kaz. pr. r. Pritožitelj trdi, da ni umestno, označiti dejanje, katero je bilo podloga sodbi, za pregrešek v zmislu § 1. zakona z dne 25. maja 1883, št. 78. drž. zak., ker ni moči trditi, da znaša prizadeta škoda nad 50 gld., in da se je s tem, ker sodišče ni jemalo ozira na ugovor zastaranja po § 531. črki a) in b) kaz. zak. pri rešitvi vprašanja, je-li dejanju odvzeta kaznivost, napačno uporabljal zakon.

Dejanje, katero gre po izreku sodišča pripisovati Jožefu V. kot neposrednemu storilcu in Antonu F. kot sokrivcu, znači se po § 1. zakona z dné 25. maja 1883, št. 78. drž. zak. za pregrešek, če ž njim prizadeta škoda znaša nad 50 gld., sicer pa kot prestopok.

Glede tega povedano je v razlogih izpodbijane sodbe, da je moralo Jožefu V. znano biti, da bode znašala tirjatev nezakonskega otroka Julijane Z. s časom nad 50 gld., in da-si se v razlogih naglaša pravilo, da je presojevati vsako kaznjivo dejanje in njegove posamezne znake, torej tudi prizadeto škodo, po stanji za časa dejanja, ne pa po poznejih dogodkih, ki so razun tega tudi negotovi, izreka vender prvo sodišče prepričanje, da presega v le-tém slučaju, ker Jožef V. nima več nobenega premoženja, škoda, imenovanemu otroku prizadejana, znesek 50 gld. Do tega moglo je priti sodišče le tem potom, da ni jemalo dneva, katerega se je vršilo inkriminovano dejanje, ampak dan glavne razprave kot „terminus, ad quem“ je treba soštevati pri računani prizadete škode mesečno alimentacijo 3 gld., katera je pripoznana otroku za čas od 27. julija 1885 dalje tekoči.

Tako računanje škode, prizadete otroku Julijani Z. po inkriminovanem dejanji, pa je napačno in kasacijski dvor je poklican popraviti to krivo uporabo zakona.

V le-tem slučaju računati je škodo gledé na hip, v katerem je bil odtegnen predmet zvršila, t. j. gledé na dan, katerega je sklenil Jožef V. z Antonom F. kupno pogodbo z dné 31. decembra 1885, vsled katere zastopniki maloletnega otroka niso več mogli segati na njegovo nepremično premoženje.

Potem pa se smejo soštevati le že zapadli alimentacijski zneski in ni dvojbe, da škoda, prizadeta z inkriminovanim dejanjem, ne doseže 50 gld., ker pristoja otroku le za čas od 27. julija 1885 do 31. decembra 1885 t. j. za pet mesecev alimentacije po 3 gld. mesečno in 13 gld. 27¹/₂ kr. pravnih troškov. Gledé prihodnosti pa se je treba ozirati na posebno naravo te pravice, katere ne more nihče dednim potom pridobiti od opravičenca. Tudi je njen obstoj in količina v mnogih ozirih zavisna od okolnosti, katere morejo nastopiti istotako pri dolžniku kot pri otroku ter so bile povsem nedoločene za časa dejanja, katerega je obdolžen obtoženec. Dodati je še treba, da namen škoditi nikakor ni znak tega kaznjivega dejanja in da dan glavne razprave, ker na njega določitev obtoženec nima nobenega vpliva, za kvalifikacijo dejanja ne more imeti nobenega pomena.

Ker je torej prvo sodišče dejanje, katerega se tiče sodba, po krivem razlaganji § 1. zakona z dné 25. maja 1883, št. 78 drž. zak. značilo za pregrešek, dasi ga je po ravno tej zakoniti določbi bilo označiti zgolj za prestopek, je sodba nična, sicer ne po št. 9. črka *a*), ampak po št. 10. § 281. kaz. pr. r.

Pri presojevanji vprašanja pa, je li kaznjivost ugasnila vsled zastaranja, ne sme se ozirati le na pretek časa, v katerem obtoženec od časa storjenega kaznjivega dejanja ni prišel v preiskavo, ampak glasom propisa § 531. črki *a*) in *b*) kaz. zak. je tudi potreba to, da on nima več v rokah nobene koristi iz kaznjivega dejanja in da je opravil povračilo, v kolikor to dopušča svojstvo kaznjivega dejanja.

V sodbi in razlogih sodbe prvega sodišča pa ni nobenih takih okolištin, iz katerih bi bilo moči sklepati, da obstojé označeni pogoji za zastaranje.

Če pritožitelj trdi, da z ozirom na to, ker je bila pogodba odplačilna in je na zemljišči vknjižen užitek, sploh nima v rokah nobene koristi, zamenjava pri tej argumentaciji pojma „korist“ in „dobiček“ („Nutzen“ und „Vortheil“).*) Korist, katero ima v mislih § 531. črka *a*) kaz. zak., drži obtoženec toliko časa v rokah, kolikor dolgo ima po kaznjivem dejanji pridobljeno reč, katero je moči zvesti na denar ali denarno vrednost, ali pa namestek za to reč, ima li iz tega kakšen dobiček ali ne.

Tudi pogoju § 531. črka *b*) kaz. zak. obtoženec ni zadostil. Povračilo je potrebno pri vseh kaznjivih dejanjih, pri katerih ga je moč opraviti po navadnem teku reči v dobi, določeni za zastaranje. „Povračilo“ pomenja isto kot odškodovanje in vsaka škoda, katera je bila komu iz krivde prizadeta na premoženji, pravicah in na njegovi osebi, ima za posledico dolžnost, povrniti škodo (§§ 1293. in 1295. obč. drž. zak.)

Da bi bil obtoženec v le-tém slučaju koga odškodoval za škodo, prizadeto po obtoženem dejanji, tega niti ne trdi pritožitelj, ki tudi ne navaja nobenih razlogov za svojo trditev, rekše, da velja pogoj § 531. črka *b*) kaz. zak. le za neposrednega storilca, a ne tudi za sokrivca. V veljavnih zakonih sploh ni dobiti takih razlogov.

*) V slovenski izdaji kazenskega zakonika je sicer „Nutzen“ v §-u 531 črka *a*) prevedeno v „dobiček“. Kakor kaže le-ta slučaj, moramo tu postaviti „korist“, ki se prilega bolje pojmu nemškega „Nutzen“, nego „dobiček“, ki znači „Vortheil“.

V kolikor je torej oprta pritožba na ničnostni razlog § 281. št. 9. črka b) kaz. pr. r., je neosnovana in jo je treba zavriniti, ugoditi pa se jej mora gledé na § 281. št. 10, kaz. pr. r. ter sodbo predru-gačiti tudi glede Jožefa V. v zmislu § 290. kaz. pr. r.

b) Zvršbeni ròk pri izterjanji kazensko-pravdnih troškov. Določila dvornega dekreta z dne 20. decembra 1822, št. 1915, zb. pr. zak. veljajo samo za civilne razsodbe.

Jako različno se postopa v praksi gledé vprašanja, kedaj se sme začeti zvršba v izterjanje troškov kazenskega postopanja, ker kazensko-pravdni red sam o tem nima nikakih izrecnih določil.

Nekateri sodniki izrekajo v odloku, s katerim se določajo ti troški, da jih mora dolžnik plačati v 14 dneh pod eksekucijo, drugi sodniki pa zopet določijo troške, ne da bi dodali ròk, v katerem jih naj dolžnik plača, ako se hoče izogniti zvršbi.

Mnenje, katero zastopa v tem vprašanji c. kr. deželno višje sodišče v Gradci, razvidno je iz odločbe v sledečem slučaju:

Vsled zasebne obtožbe Franca in Antonije Pl. bil je Jernej Br. kriv spoznan prestopka zóper varnost časti in obsojen tudi v platež troškov kazenskega postopanja. Zasebna tožitelja prosila sta torej, naj se jima določijo troški kazenskega postopanja, ki so potem tudi bili pravomočno določeni na 9 gld. Dotični odlok c. kr. okrožnega sodišča v Novem mestu, z dne 29. maja 1888, št. 2523, bil je vročen Jerneju Br. dne 6. junija 1888.

Uže čez 3 dni, sub praes. 9. junija 1888 prosila sta Franc in Antonija Pl. v izterjanje določenih troškov za vknjižbo zvršilne zastavne pravice in c. kr. okrajno sodišča v Radečah je z odlokom z dne 20. junija 1888, št. 1800, ustreglo tej prošnji.

Zoper ta odlok je eksekut vložil rekurz, češ, da se je vložila prošnja za vknjižbo prerano, kajti vložila se je prej, nego je poteklo 14 dni od tedaj, ko se mu je vročil odlok c. kr. okrožnega sodišča v Novem mestu.

C. kr. deželno višje sodišče v Gradci je pa zavrnilo rekurz z naredbo z dne 1. avgusta 1888. št. 7736 in sicer uvaže vaje: da se po §. 373, kaz. pr. r. z dne 23. maja 1873, more razsodba o zasebno-opravnih zahtevah takoj zvršiti, ko je stopila v pravno moč, in da tudi

gledé izterjanja troškov ni določen ròk, kakor ga propisuje civilno postopanje v izpolnjenje sodbe, da se torej po analogiji §. 373 kaz. pr. r. morejo troški kazenskega postopanja takoj izterjati, ko postane dotična razsodba pravomočna, in ni treba čakati, da poteče 14 dnevni ròk za izpolnitev; uvaževaje, da je torej odločba c. kr. okrožnega sodišča v Novem mestu z dne 29. maja 1888, št. 2523, ker je bila vročena eksekutu dne 6. junija 1888, postala istega dne pravomočna in da je bila zvršba torej za ta dan dopustna, ker se dvorni dekret z dne 20. decembra 1822, št. 1915, zb. pr. zak. ozira samo na civilnopravne razsodbe in se z ozirom na navedeno določbo kazenskega postopnika ne more nikakor uporabljati tudi na razsodilo kazenskega sodišča.

To isto pravno mnenje zastopa tudi odločba c. kr. deželnega višjega sodišča v Gradci z dne 16. januarja 1889, št. 78, s katero se potrjuje za enak slučaj odlok c. kr. okrajnega sodišča v Celji z dne 11. novembra 1888, št. 19927.

Dr. I. D.

Drobne vesti.

(Kronika društva „Pravnik“ v Ljubljani.) Odbor društva je imel dve seji, v katerih se je razgovarjal o ureditvi društvenega delovanja, zlasti pa o poslih, ki se tičejo društvenega glasila, potem ko je prevzel „Slovenski Pravnik“ od prejšnjega izdajatelja gospoda dr. Alf. Mosché-ta. V seji dné 2. februarja, katere so se udeležili vsi Ljubljanski odborniki in izmed vnanjih c. kr. dež. sod. svètnik g. B. Ternovec iz Trsta, se je volil namestnikom načelnika c. kr. dež. sod. svètnik g. J. Vencajz, tajnikom g. dr. Danilo Majaron, a blagajnikom c. kr. notar g. Ivan Gogola; za nadzornike društvenega lista so odbrani gg. J. Vencajz, c. kr. finanč. prok. pristav E. Gutmann in c. kr. dež. sod. pristav Anton Levec; za odgovorna urednika pa gg. dr. Fr. Papež in dr. D. Majaron. — Zaradi smrti Nj. ces. in kr. Visočanstva nadvojvode Rudolfa šla sta kot društvena deputacija gg. dr. Papež in dr. Majaron k deželnemu predsedniku, preblagorodnemu gospodu baronu Winklerju, da sta izrazila globoko društveno sožalenje. — Drugi pot se je društvena deputacija (gg. dr. Papež, Vencajz in dr. Majaron) poklonila gospodu deželnemu predsedniku ter priporočila društvo „Pravnik“ njegovi blagonaklonjenosti. Z istim namenom šla je deputacija tudi k drugim načelnikom deželnih oblastev poklonit se, kakor k predsedniku deželnega sodišča, blagorodnemu gospodu Fr. Kočevarju, i. t. d. Vsi dostojanstveniki, oziroma načelniki zbornic, so izražali svoje simpatije novemu društvu in zagotavljali je svoje blagonaklonjenosti. — Do tega časa se je v društvo vpisalo 160 članov. Odbor se obrača do vseh pravnikov in rodoljubov s toplo prošnjo, da blagovolé društvu nabirati še novih članov, društvemu listu naročnikov.